Ч. 237 Пятниця 20 жовтня (2 падолиста) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Рух виборчий. — Босаньскі зелїзницї і Угорщина. — Ювілей пруского королівства. — Зміна в анґлїйскім парляментї).

З Надвірної доносять, що там дня 28 жовтня відбули ся передвиборчі збори, на котрих ухвалено підпиране кандидатури о. Корнила Мандичевского на посла з IV. куриї і кандидатуру п. Мойси з Рудник на посла з V. куриї. — На зборах в Беску і Яслисках ухвалено підпирати кандидатури Стапіньского в V. а Антона Старуха з Бережниці в IV. куриї. — З Наварії пишуть нам: Дня 27 жовтня с. р. відбули ся в Лісневичах довірочні збори, в котрих взяло участь до 100 виборців. На зборах тих виголосив бесїду кандидатску п. Брайтер. П. Трачевский був перешкоджений і не явив ся а заступив его п. Е. Всї виборцї постановили усильно підпирати кандидатуру п. Трачевского а тогди п. Брайтер сказав, що воліли би голосувати на п. Гудеца.

Справа будови босаньских зелїзниць вже рішена по мисли угорского правительства. Именно будова зелїзницї з Буґойна до Сплїта в Дальматиї не має видів на здійстнене. Як зачувати, президент угорского ґабінету Сель, заявив на нарадї міністрів, що на случай коли би не увзглядненo его бажань, він з цілим ґабінетом подасть ся до димісиї. В послїдних днях відбули ся наради між Селем а міністром австрийских зелїзниць Віттеком, почім обох приймив Цїсар на авдиенциї і мав справу рішити в користь Селя. — Супротив того донесеня одної віденьскої часописи, телєґрафують з Відня, що справа будови тих зелїзниць ще доси не порішена. Також угорске бюро кореспонденцийне заявляє, що донесенє, немов би Сель зробив з тої справи кабінетове питанє цілком неправдиве.

Berliner Tagblatt доносить, що тамошний маґістрат ухвалив обходити дня 18 січня 1901 р. торжество 200 лїтних роковин істнованя пруского королївства і на ту цїль призначив міліон марок, з котрих має утворити ся фундация ім. цїсаря Фридриха на підмогу бідних мешканцїв Берлина з причини великої дорожнї мешкань.

В Анґлїї, як доносять тамошні часописи, має вскорі прийти до зміни в кабінетї. Именно льорд Сельсбері зложить уряд міністра справ заграничних, а его місце обійме льорд Ляндсдавн. Провід міністерства Сельсбері задержить на дальше.

Француске правительство відповіло оногди на письмо, в котрім одержало повідомлене о анґлїйско-нїмецкім договорі. У відповіди заявляє француске правительство, що до першої і другої точки договору прилучає ся так само як Росия і Сполучені Держави. Що до третої точки Франция також не підносить закидів, однако застерігає собі повну свободу дїланя на случай, коли би що лучило ся, що викликало би забір хіньских краів із сторони обох тих держав.

Новинки.

Львів дня 1-го падолиста 1900.

— **Именованя.** Є. Вел. Цїсар именував радника почтового Стефана Павлицкого в Грацу старшим радником почтовим і надав радникови почтовому Іванови Ладоськови у Львові титул і характер старшого радника почтового з увільненем від такси.

— **Перенесеня** П. Намістник переніс офіцияла Намістництва Франца Слонецкого зі Львова до Золочева і повіт. секретарів Ігн. Трояновского з Калуша до Золочева, Йос. Пясецкого з Величкн до Львова, Домін. Дельмана з Лїманової до Львова, Франца Манделю зі Стрижова до Коломиї, Стан. Вонсіка з Живця до Тарнова і Ром. Сорочиньского з Підгаєць до Стрижова, а призначив канцелїстів Намістництва: Р. Скровранка-Витошиньского до Львова, Стан. Бурнатовича до Станиславова, Тита Рештиловича до Калуша, С. Юзьву до Стрия, П. Бедраву до Підгаєць, В. Бабуховского до Дрогобича, А. Бунцля до Львова, М. Старжевского до Живця, Юл. Пшестшельского до Ряшева і Фр. Креховецкого до Велички.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує, що урядова „Gazeta Lwowska“ оголошує конкурс на посаду зелїзничого лїкаря в Дрогобичи з речинцем внесеня подань до 20 падолиста 1900.

— **В Волківцях,** борщівского повіта, полишив Іван Волощук двоє дїтий, 2- і 5-лїтне, замкнених в хатї. Дїти від угля запалили постіль, а

4)

ҐЕРТ ВАНДЕРДЕКЕН.

Оповідане з Трансвалю.

(З нїмецкого — Фр. Райтера.)

(Конець).

Було то в кілька недїль пізнійше, одного горячого дня в грудни по полудни. Май сидїла сама одна в сальонї своєї вуйни, котра пішла була до своєї комнати, бо еї голова болїла і она хотїла читати якусь повість. Май сидїла чогось неспокійна і зажурена при фортепянї та присьпівувала собі з тиха.

— Браво! Бравіссімо! — відозвав ся якийсь вялий мужеский голос і Стюарт Ґрін станув перед нею. — Прекрасно, солоденько, але длячого так сумно? — спитав він, коли она охолонула по такій несподїванцї. — Панно Морріс — Май — коли менї можна кликати Вас Май — говорив він дальше, не випускаючи еї руки з своєї — я прийшов, щоби Вам щось сказати. Послухаєте мене?

Май зложила руки на колїна і сказала тихим голосом, що буде слухати, а він сїв коби коло фортепяну як раз проти неї і зітхнув важко. Лїтний вітер шумів в ясминї і диким винограді на бальконї; дорогі мережані заслони, пальми та папороть порушали ся легонько; по комнатї, котру вкривала тїнь від зелених жалюзий, повіяло солоденьким запахом цьвітів.

— Не кождому міг би я то сказати, що рішив ся Вам сказати — відозвав ся Стюарт; — але я то відчуваю, що маю Вашу симпатию, Вашу прихильність — отже Ви мене не осудите строго.

В очах Маї пробивало ся щире сочувство.

— Моє житє, Май — говорив він дальше — єсть нещасливе. Менї не лекше зносити то нещастє длятого, що я собі на него заслужив. А крім того єсть для мене так богато річий, котрі роблять менї горе і душевну муку — хоч би то, що мушу дивити ся на біль і горе других — тота ріжнородна нужда, яку тут в Капштадтї можна побачити. —

— Але Ви чей — перебила єму Май з одушевлєнєм — відчуваєте і радість з того, коли успокоюєте той смуток, якому сочувствуєте, та обтираєте сльози.

Ним кинуло легонько, і він примкнув очи на хвильку.

— Ах, нї! Я вже нераз бажав собі того, щоби мої нерви були менше вражливі, муку і нужду, горе і смуток мусимо уважати за проклятє, яке на нас спосилає висша сила — говорив він дальше з великою торжественностию. — Образований, виплеканий дух, око, що любить красу, не може спочивати на простім, на нечистім, не може єго держати ся — нам би хиба ще більше обгорнути ся ослоною чистоти і замикати очи пильно перед всїм, що стремлячий до висшого душі могло би нагадувати нужденну, понижаючу дійстність.

— Май, — став він говорити по хвили дальше, нахиливши ся наперед і заложивши свої довгі, костисті руки на колїно — в моїм житю настав перелом — менї грозить велика небезпечність, від котрої лиш Ви, як би того хотїли, могли би мене виратувати.

— Щож я можу зробити? — спитала дївчина заклопотана, коли він замовк і глянув їй глубоко в очи.

— Вислухайте всего, що Вам скажу — говорив він дальше, силуючись до дальшої бесїди. — Моя доля була така, що я викликував в других чувства, котрі для мене були байдужі — і то завсїгди від того часу, від коли знаю значінє слова любов. Тепер прийшла на мене кара — любити, любити без надії. — Май, то червонїла ся, то блїдла. — Любити там, де взаїмна любов ледви чи менше зробила би мене нужденним, як я вже є. Женщина, котру я люблю, єсть жінкою другою — она віддана.

— Віддана! — шепнула дївчина ледви слишним голосом; ся несподївана зміна в єго розмові страшно еї налякала.

— Она віддана — повторив він голосом повним розпуки. — Як би я хоч на хвильку мав надію, що она колись була би менї взаїмно, то я би тепер не шукав нїякої иншої звязи; то було би не честно, погордливо. Але годї менї бути слїпим і невидїти нагої, сумної дійстности, я люблю безнадійно — сказав він, і засумований та повен нїжности глянув в еї поблїдле лице. — Приходжу до Вас. Віддаю Вам, Май, моє злощастє і схиблене житє. Ви мене виратуєте. Хочете бути моїм ангелом хранителем — моєю женою.

Коли скінчив, витягнув руку до неї, а Май почула як би нараз віджили в нїй всї

не могучи вийти із замкненої хати, вилізли на піч і подушились на смерть від диму. Хату уратовано. Того самого дня жінка Гната Верещука сушила в печи конопли, а коли они занялись, перелякава жінка почала гасити і при тім тяжко попарилась сама і мала дитина. Скора поміч сусїдів уратувала обійстє від пожежи.

— **Близші вісти про напад Ботокудів на кольонію Люцену** подає донись до Gazet'и handlowo-geograficzn-ої, з котрої показує ся, що напад той був на руску оселю люценьску і убиті були Русинами. Донись та звучить: „Люцена, дня 20 вересня 1900. На кольонію Коста Карвальйо, найкрасшу в цілої Люцени, напали дикуни і виправили страшну різню у поселенця Нича, котрого убили враз із жінкою, двома синами і шістьми людьми, котрі у него працювали. Полишило ся з цілої родини, до тепер зовсім щасливої, трох хлопят, котрих люди добрі притулили до себе. Нич походив з Теребовлї і був з фаху мулярем. До кольонії Люцени прибув перед двома роками і сильною працею доробив ся досить гарного господарства. В тім нещастнім дни рубав дерево в „россї" з своїм сином Павлом і сусїдами Мартином Пендаком, Іллином Бородієм, Михайлом Паньковим, Онуфром Мельничуком і братьми Михайлом і Гнатом Войдилами. Близько полудня напали нечайно Бугри (т. є. Ботокуди) і поубивали всїх. Жінка Нича, чуючи крик в лїсї, гадала, що падаюче дерево когось покалїчило, отже вхопила карболь і воду та й побігла до лїса. За нею побігла жінка Гната Колинця, котра працювала недалеко неї, але не уйшла богато дороги, як учула крик Ничової „Матїнко Божа!" і в тій хвили побачила, що єї окружили зі всїх сторін дикі Індияни. Ледви жива з переляку почала зі всїх сил утїкати, забираючи по дорозї на руки своє немовля і кричучи до малого Нича: „утїкай, бо Бугри йдуть!" Малого Нича найдено відтак мертвого з поторощеною буками головою. Колинцева утїкаючи, чула за собою крик: „ляпаті, ляпаті", а прибігши до свого дому, застала в нїм повно дикунів, отже утїкала дальше, доки не знайшла ся в безпечнім місци. Муж єї повернувши з лїса, застав також повну хату дикунів, а що не мав при собі оружия, то не міг боронити свого майна і его обрабували зі всего. Рівнож обрабували дикуни дім убитого Нича і дім убитого Пендака, котрого жінка полишила ся з четверо малими дїтьми без средств до житя. До чого доходить вже зухвалість Індиян показує факт, що до хати Івана Керича, котрий замкнув ся з жінкою Пенцака і з дїтьми, добував ся Бугер (Ботокуд) і хотїв виломати двері; аж як, виломивши віконце, стрінув ся око в око з Керичем, заосмотреним в „фойсу" (т. є. сїкач до бамбусів і ліян), утїк і з віддаленя кільканацяти кроків від хати стріляв з лука. Як би був Керич мав стрільбу, міг би був прогнати Індиян, рабуючих дім Пенцака в очах вдови і дїтий. Дикуни дуже вже осьмілили ся, а коли не зарядить ся енергічних средств, то 330 родинам на трох крайних оселях кольонії Люцени грозить кождої хвилї велика небезпечність від Ботокудів. В Куритибі мають збирати складки на сироти по убитих наших поселенцях.

— **Добре собі зївнув.** Оригінальна і рідка пригода стала ся 28-лїтному робітникови Густавови Кушке. Він в ночи підчас спаня так собі зївнув, що аж вилиці вискочили єму із суставів і він опісля не міг вже рота замкнути. Мусїв бідачиско в ночи бічи на стацию ратункову і давати собі вправляти вилицю, щоби міг рот замкнути. Случай такого звихненя вилиці буває дуже рідкий і найчастїйше приходить тоди, коли хтось довго і дуже позїває або отвирає дуже широко рот, щоби щось угризти. Але може бути і противно, що комусь вилиця вискочить так, що зуби загнуть ся і він не може рота отворити, а тогди треба аж рот підважувати.

— **Катастрофа зелїзнича.** Поспішний поїзд, їдучи з Венеції до Відня, наїхав на стациї Конліяно на тяґаровий поїзд. Машина і кілька возів є поломаних, а кілька осіб покалїчених. Поміж раненими подорожними находить ся трех Поляків з Австрії, один російский полковник а також італїйський мінїстер почт і телєґрафів Піскольято. Мінїстер помер в кілька годин в наслідок ран, а одному з кондукторів ампутовано обі ноги.

— **Тучеве стрілянє.** Сего року відбували ся знову дальші проби тучевого стріляня, і дано 14.170 вистрілів. З проб тих показало ся, що треба стріляти лиш з великих апаратів, до котрих іде кругло 180 ґр. пороху, щоби можна градові хмари розігнати. Менші апарати як раз противно — спроваджували градову тучу. Але при такім стрілянию не обійшло ся і без калїцтва та случаїв смерти в наслідок розірваня моздїря, або якої иншої пригоди; отже було 7 случаїв смерти, 34 случаїв тяжкого калїцтва а 100 случаїв легкого калїцтва.

— **Нещасливі пригоди.** Господар з Ялівчика, повіту брідского, Тимко Желих, лїт 56, рубав дерево в лїсї, і коли зрубував березу, вершок єї відломив ся, та вдарив Желиха так, що той погиб на місци. — Вчера по полудни їхав почтовий візник верхом через улицю Словацкого. Служниця Ксенька Колтуска підійшла так близько до коня, що той вдарив єї копитом в горішну губу, внаслїдок чого вибив їй зуб і розбив ясна. Стация ратункова удїлила їй помочи.

— **Малолїтний злочинець.** З Лодзї доносять о такій пригодї: Семилїтний хлопчина Павло Шеляковский, укараний старшою сестрою, облляв постіль і ліжко сестри нафтою, а скоро дївчина положила ся до сну, підпалив ліжко. Огонь в однїй хвили обняв постіль і дївчина хоть скоро пробудила ся, потерпіла тяжке попарене.

— **Сільский драмат.** З Будапешту доносять: В селї Озд стала ся така страшна подія: Юрий Тот і Стефан Фаркаш били від довгих часів найлїпшими приятелями. Оба були жонаті і мешкали разом з жінками в однїй хатї та вели спільне господарство. Але недавно тому прийшло між обома жінками до сварки, до котрої нак нець вмішали ся і оба чоловіки стаючи, розуміє ся, кождий в обороні своєї жінки. Від сварки прийшло до бійки і Фаркаш вхопив дручок та замахнув ся ним на свого приятеля. Але Тот добув в тій хвили револьвер і загрозив, що буде стріляти, скоро би Фаркаш его лиш доторкнув ся. Але той не дав ся відстрашити і вдарив Тота. В тій же хвили роздав ся вистріл і Фаркаш впав неживий на землю. Куля поцїлила его в само серце. Жінка убитого вибігла на улицю, і кричучи з розпуки, стала кликати людий на поміч. За кілька хвиль заворушило ся в цілім селї. Люди впали до хати і застали Тота, як він тут, з револьвером в руках, стояв над трупом приятеля і стовпом дивив ся на него; они були би убийника таки роздерли, але той в тій хвили стрілив собі кулею в лоб і впав неживий коло приятеля.

— **Страшний вибух.** Позавчера в полудне лучив ся в фабрицї хемікалїїв Торонто і Сп. в Ню Йорку страшенний вибух. Число зранених і убитих доходить до 200 осіб. Шкоду оцінюють на півтора міліона доляріз.

— **Чеки померошого.** Ню Йорк має велику сензацию. Дня 23 вересня с. р. помер нагло в своїм помешканю бувший купець Вілєм Мараш Райсе, котрого маєток оцінили на вісім міліонів. Райсе, старик лїт 84 мимо такої старости був зовсїм здоровим і кріпким і длятого смерть его впала зараз кождому в очи. Після его послїдної волї мали по смерти спалити его тїло в крематорії, а дивним дивом — чого не роблять у трупів призначених на спалене — тїло міліонера було забальсамоване і то так напущене плинами уживаними до бальсамованя, що лїкар в наслїдок того не могли сконстату-

---

змисли, котрі в нїй доси були затихли як би від якоїсь маґнетичної сили. Она схопила ся і відступила ся від него.

— Май, моя дорога!

— Анї не важте ся мене доторкнути ся — крикнула она пристрастно і відступила ся від него. — Лиш мій брак досьвіду, ба, моя дурнота можуть бути одиноким оправданєм того, що я позволила Вам сказати то, що Ви сказали. Я переконана, що Ви не мали наміру мене обидити. Впрочім я би Вам була тепер зобовязана, як би Ви сейчас вийшли із сеї комнати і нїколи не говорили більше до мене.

— Алеж, Май, Ви помиляєте ся, Ви удаєте — вказав він не знаючи вже сам що говорить, змішаний так несподїваним вибухом єї гніву. — Я питав Вас, чи Ви хотїли би стати моєю женою. Я навіть гадав — так, я гадав, Май — говорив він дальше ніжним голосом і приступаючи близше до неї хотїв взяти єї за руку — я гадав, що Ви преці бодай трошки мене любите.

Маї очи аж засьвітили ся від гніву і она відступила ся від него.

— Ідїть собі від мене, відступіть ся від мене в сїй хвили — крикнула она розгнївана. — Як Ви сьмієте говорити менї о любови і чести та предкладати своє пусте серце! — Сказавши то, лишила его самого в комнатї і вийшла. Чекала доти, аж замкнула ся на завсїгди фіртка від города за тим чоловіком, що єї обидив, а відтак вернула назад до сальону, сїла до фортепяну і силувала ся грати дальше, як би нїчо не стало ся.

— А я таки гадала, що застану тут Стюирта Ґріна? — сказала вуйна Мільдред, коли прийшла на чай

— Він був тут — відповіла Май встаючи від фортепяну. Вуйна Мільдред добачила зараз, що личко Маї було червоне, а очи їй незвичайно сьвітили ся.

— Чи може щось стало ся, моя дитинко? — спитала она живо і вже готова була думати, що якась сваха буде вже грати ролю на весїлю.

Маї прийшла якась гадка до голови; она упустила щипчики від цукру на філїжанку і подивила ся сьміло та визиваючо на свою вуйну.

— Чи ти знала о тім, що пан Ґрін хоче женити ся зі мною? — спитала она живо.

— Well, Darling, ми всї знали о тім — відповіла она усьміхаючись.

— А ти знала, що він любить чужу жінку? — питала дївчина дальше і вся відвага щезла з єї лиця.

— Таж то всї знають — відповіла вуйна Мільдред. — То преці не значить ще нїчого, моя дитинко. Правда, що вншого було би, як би він вже був жонатий. А щож ти єму сказала?

— Він мене обидив — сказала Май розгнївана; — він насамперед розповів менї про свою власну підлоту, а відтак спитав мене — мав ще сьмілість мене питати — чи я хотїла би стати его жінкою.

— А ти єму відмовила? — відозвала ся вуйна Мільдред, бо вже таки не могла видержати.

— Я показала єму двері; а що він не хотїв того зрозуміти, то я вийшла.

Вуйна Мільдред лиш важко зітхнула і ледви вже могла дихати та оперла ся об крісло.

— Моя люба Май, — сказала она по хвили силуючи ся показати ся спокійною — з тебе ще дитина; нїкто не може гнївати ся на тебе за то, що ти говориш або робиш — ти ще не розумієш ся на дорогах, якими сей сьвіт ходить. Пан Ґрін був для тебе під кождим взглядом відповідною партиєю — добре вихований мужчина з дуже милим поведенєм; а він і богатий. Межи всіма молодими мужчинами, яких знаю, не маю анї одного, котрий би був відповіднїйший для тебе, як Стюарт Ґрін.

— То нехай же мене Господь Бог боронить від них всїх! — сказала Май і розплакала ся на голос.

Вуйна Мільдред споглядала спокійно на дївчину. Коли ще можна що було уратувати з тих єї розбитих плянів, то треба було брати ся за сьвіжа і сьміло до дїла.

— Люба дитинко — відозвала ся она з таким смутком як би рідна мати і сперла ся на плече Маї та гладила легенько єї темнобруняве волосє. — Ти зворушена — то річ зовсїм природна. Не будемо вже о тім говорити. Ходи до мене, моя дорогенька, обітри собі очи; не плач! Подай менї чаю; мушу ще щось перед вечерою залагодити. Ти, очевидно, не схочеш іти зі мною; я то розумію; та й я на твоїм місци була би також найрадше сама.

Вуйна Мільдред випила свій чай і побігла зараз до панї Ґрін. Май обтерла собі сльози і взяла ся вишивати. Очи єї пекли а пальцї не хотїли слухати і она лиш нерадо вишивала дальше. Нараз зломила ся ігла; она встала, щоби пошукати другої. Коли так шукала, впав їй до рук лист від Ґерта. В однїй хвили всї ті події з минувших шести недїль розвіяли ся пустим вітром, а давнїйше житє, що так

вати причини смерти. Мимо того наказано судови зробити обдукцию тіла, а хоч поліция все держала в тайні, то мимо того розійшлась була зараз по цілім місті чутка, що доходжене веде ся і обдукцию наказано з тої причини, бо день перед смертию Райса предложено до цертифікованя чеки з відписом помершого на суму 350.000 долярів. Чеки були виставлені на ордру адвоката помершого міліонера, Альберта Патріка. Два чеки цертифіковано без ніякої перешкоди в однім банку, а два другі банк Свензона не хотів приймити задля якоїсь похибки формальної натури. Банк віднїс ся тогди телефонічно до помешканя Райса, а довголітний секретар міліонера, Чарльс Джонес відповів, що чек виставлений по всій формі. Коли банк зажадав, щоби до телефону попросити само Райса, відповів Джонес, що его пан такий глухий, що через телефон годі з ним порозуміти ся. А поправді Райсе в тім часі вже не жив від 14 годин і аж коли банк третий раз зателефонував Джонес відповів, що его пан вже не жие, а банк відмовив тогди цертифікациї чеків. Розуміє ся, що суд взяв ся передовсім до адвоката Петріка і секретаря Джонеса, котрих зараз арештовано. Чи они дійстно були в якійсь змові і строїли старого міліонера — на то ще поки що не ма доказу, але множать ся факти, котрі збільшають підозріне. Найбільше обтяжаючими суть зізнаня Райсового довголітного лікаря домашного дра Курді. Він каже, що его закликано, коли вже Райсе мусів бодай 10 годин бути вже неживим. Дальше зізнав він, що перед кількома днями записав був Райсові лік, в котрім була стрихніна, а Джонесови наказав, щоби той лиш дуже потрошки давав старому того ліку. Тимчасом з того ліку, який одержав Джонес, бракує пів унциї і можна здогадувати ся, що старого міліонера отроєно тим ліком. Здає ся однакож що причини смерти міліонера вже ніхто не дійде, бо ціле тіло так залите всілякими отруями призначеними до бальсамованя що хеміки не можуть нічого дослідити.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 1 падолиста. Цїсар виїздить завтра до Ґеделе.

Мадрит 1 падолиста. З причини збільшаючого ся руху карлїстів наміряє правительство, як доносять часописи, знести в Іспанії конституцию.

Рим 1 падолиста. Папа приймив на авдиенциї епископів станиславівского і перемиского.

Преторія 1 падолиста. Бота — як доносять анґлійскі часописи — мав заявити провідникам Бурів, що їх справа пропаща, однаково він не радить піддавати ся, доки ще хочби лиш один Бур боре ся.

Льондон 1 падолиста. Бюро Райтера доносить з Преторії, що переговори з Ботою розбили ся.

Господарство, промисл і торговля.

— **Рахунок краєвого Союза кредитового у Львові** за місяць жовтень 1900.

Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членьскі		23.963 48
2. Фонд резервовий		723 46
3. Вкладки		277.908 26
Стан з поч. жовтня	277.908·26	
вложено	8.981.59	
винято	7.928·58	
Стан з кінцем м. жовтня		278.961 27
3. Позички затягнені:		
Стан з поч. місяця		
затягнено		
сплачено		
Стан з кінцем місяця		
4. Сальдо відсотків		11.478 99
5. Специяльна резерва		96 86
6. Непіднята дивіденда за р. 1899		475 71
7. Зиск з р. 1899		91 88
Сума		315.800 65

Стан чинний:

	Кор. сот.	Кор. сот.
1. Позичкі уділені:		
Стан з поч. місяця	286 963 08	
сплачено	6.789·24	
уділено	12.338 34	
Стан з кінцем м. жовтня		292.512 18
2. Движимости		754 10
3. Льокациї		15.265 39
4. Папери фонду резервового		697 05
5. Кошти адміністрациї		4.699 54
6. Готівка з кінцем жовтня		956 15
7. Друки для тов. кредитових		916 24
Сума		315.800 65

позички: на скрипти	103.760·80
для товариств	88.610 00
на векслї	92.992·91
на conto corrente	7.148 47
	292.512 18

Членів прибуло 2, убуло 0, остало з кінцем вересня 1900 303 з 503 з декляррованими уділами в сумі 25.150·—.

Стопа процентова від вкладок $4^1/_2$%. Стопа процентова від позичок $5^1/_2$%—7%.

Курс львівский.

Дня 31-ого жовтня 1900.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	595·—	615·—
Банку гал. для горгов. по 200 зр.	354·—	364·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	527·—	534·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	440·—	460·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90 40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. $4^1/_2$%	98·30	99·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	91·—	91·70
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	92 20	92.90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90 30	91·—
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·—	95·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·50	101 20
„ „ „ „ $4^1/_2$%	98·70	99 40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	91·—	91·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·—	90 70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·—	88 70
IV. Льоси		
Міста Кракова	69·50	72 50
Міста Станиславова	145·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	41·75	43 25
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	19·50	20 50
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	60·—	62·—
Базиліка 10 К. (Курс віденьский)	12·15	13·15
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	8 50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	117·60	118·30
Доляр америк.	4·80	5·—

було потахло і стало невиразне, віджило нараз з повною силою в еї души. Давні, тихі днї, повні честноти і спокою на далекім самотнім хуторі, щира дружба братів і сестер, матерна любов бурскої женщини, то все прийшло їй на гадку.

Весь чар щез.

— Годі менї тут оставати ся — сказала она сама до себе. — Мушу забирати ся звідси, трохи працювати, а то все ізза тих проклятих гроший.

Она засьміяла ся гірко, коли повторила власні слова Ґерта; але вже в найблизшій хвили не могла запанувати над собою так як доси; наперсток, ножиці, іглу, шовк і заполоч попадали на землю і Маю взяло ся тяженьке горе.

Схиливши голову на стіл стала плакати аж заходила ся і так сиділа, аж увійшла служниця і сказала, що якийсь пан Вантрекен хоче видїти ся з нею.

Надармо силувала ся Май показати ся трохи спокійнїйшою, але не мала відваги подивити ся; длятого схилила ся чим скорше і взяла ся збирати з землї порозкидані прибори до шитя та обтирала собі очи. — Пані Мільдред — сказала она до чужинця — верне незадовго домів. Будьте ласкаві, сідайте.

Обернула ся до него задом, зібрала свою роботу і придумувала, як би то вийти з комнати.

Пан Вантрекен міг зовсїм докладно видїти еї лице в зеркалі напротив, але й сам був занадто зворушений, як щоби міг був відозвати ся якимсь словом. — Вибачте, прошу, я — я чогось трохи нездужаю — і пустилась до дверий.

Пан Вантрекен поступив ся наперед, як би хотів їй двері отворити.

— Господи! А тобі що? — спитав він тихо.

То був Ґерт. Дївчина як би онїміла і лиш подивила ся на помарнїле, зажурене лице.

— Та я не хотів тобі докучати — сказав він по бурски затинаючись. — Але менї хотїло ся ще раз побачити твоє личко. Скажи менї „бувай здоров“ і я собі піду.

Май хотїла щось сказати, але не могла анї слова промовити. Чи то їй так слабо зробило ся, що мало не впала? Витягнула руки до него і нараз відозвав ся еї голос: Ґерте! Возьми мене з собою!

В тій же хвили спочивала вже в его руках і повтаряла: Ох, возьми мене з собою! Ходім звідси! — А нараз спитала: Ох, Ґерте! А ти звідки тут взяв ся?

— Я і сам не знаю, моя мила! — відповів він аж дрожачи з радости. — Я покинув хутір, щоби тебе забути та прийшов сюди і сам не знаю як, та ось застав тебе заплакану.

Май подивила ся на него з щирою любовю та побачила, як ему станули сльози в очах. В тій же хвили увійшла до комнати вуйна Мільдред усьміхнена —

Тоті Бури то такого мягкого серця як не мужчини — додавала она бувало опісля, коли їй лучила ся якась нагода розповідати своїм приятелям про тоту любовну сцену.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові **при ул. Краківскій ч. 9** продае вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Велика войскова золота і срібна **Передпослїдний тиждень!**

Льотерия інвалїдів.

ГОЛОВНА ВИГРАНА 60.000 Корон.

готівкою по відтягненю 20% на податок.

Льоси інвалїдів по 1 коронї поручають:

М. Йонаш, Віктор Хаес і С-ка, М. Файгенбавм, Авг. Шеленберг і Син, Кіц & Штоф, М. Клярфельд, Самуелї & Ляндав, Сокаль & Лїлїен.

Значно зменшений вид артистичного вахляря, що появив ся з нагоди отвореня нового театру у Львові. На тім вахлярі уміщені фотоґрафії артисток і артистів як також директора Павликовского і вид театрального будинку. Цїна примірника **1 зр.** з пересилкою **1 зр. 25 кр.** На атласї в дуже красній оправі **3 зр.** з пересилкою **3 зр. 25 кр.** Головний склад в **Аґенциї Дневників, Львів, Пасаж Гавсмана.**

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимае оголошеня до всїх дневників

і також пренумерату на всї часописи краеві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).